

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Manna Animæ Sev Exercitium Facile Simul Et Fructuosum Illis, Qui Quoquo Modo Vacare Orationi Desiderant

Segneri, Paolo

Dilingæ, 1699

XXV. Incarnatio Verbi Æterni. Sic Deus dilexit mundum, ut Filium suum
Unigenitum daret. Joh. 3. 16.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-48281](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-48281)

Incarnatio Verbi Æterni.

Sic DEVS dilexit mundum, ut Filium suum Unigenitum daret. Joh.

3. 16.

1. Considera attentè summam hujus sententia sublimitatem, quæ egressa de ore Christi rotidè miracula, quot verba, continet. Quòd DEUS amet se ipsum, mirum non est, imò necessarium est, ut amea. Quòd amet aliquid extra se, maximè stupendum, cum ille in se complectatur, quidquid boni extra se reperit, & eminentià longè majore, quàm quo aurum in se continet plumbi pretium. Nam hæ ipsæ res, quæ in se sunt inanimæ ut metalla, lapides, margaritæ, in DEO sunt vivæ. Quod factum est, in ipso vita erat. Quæ in se sunt mixtæ, in ipso sunt puræ, quæ in se sunt caducæ, in ipso sunt perennes. Hinc est, quòd se solo sine ipsis possit æquè facere, quod faceret cum ipsis. Potest illuminare sine sole, refrigerare sine aquâ, refocillare sine aëre, calefacere sine igne, germinare sine terrâ, quidquid vult, quia in seipso concludit perfectionem omnium istarum rerum à se conditarum, & cum plerumque ipsarum utitur obsequio, bonitatis hoc est, non necessitatis. Quàm grande igitur prodigium hoc est, quòd amet aliquid extra se, & ita tamen est: DEVS dilexit. Unum invenitur isto majus portentum, quòd illud? Quòd

tu, cum nihil boni in te habeas, sed totum in DEO, nihilominus nescias amare DEUM, solum ames te ipsum.

2. Considera, quòd DEVS dilexit, & dilexit mundum, genus, inquam, humanum. Vide nunc, an istud sit admiratione dignum. Constat quosdam aliquando deperisse res oppidè heterochitas, volucres, canes, equos, serpentes. Ex his fuit, qui deperiret truncum Platani. Sed isti demum gratiam ab his rebus accepere quoddam genus obsequii, quoddam adminiculum, quoddam beneficii speciem. DEUS verò quid unquam ab homine accepit? aut quid se accepturum speraret? An gloriam suam? At ille etiam sine istâ non minùs beatus exiit ab omnibus retrò seculis. Imò amavit humanum genus non solum absque ullo merito antecedente, sed etiam cum plurimâ offensâ consequente, quia prævidebat majorem partem sibi fore ingratanam. Et tamen id ob stare non potuit, quin ejus amor æqualiter omnes complecteretur. Dilexit mundum, non aliquos in mundo, sed mundum. Et quamvis peculiari quodam modo prædestinatos amet: Jacob dilexi: quorum comparatione dicitur odisse reprobos: Esau autem odio habui.

R 5

bni. Absolutè tamen amat omnes charitate prorsus paternâ, quæ causa fuit, cur ejus Filius, Sol Justitiæ, nasceretur tam bonis quàm malis, & pluvia cælestis doctrinæ suæ se diffunderet, super justos & peccatores. Ecce igitur, ut in isto vocabulo *Mundum*, continetur prima mensura, quam agnovit Apostolus in amore Divino, quæ est *Latitudo*, & extenditur ad amandos etiam indignos, etiam ingratos. An ista quoque est mensura amoris tui, dum nec illum quidem amas, qui ad eum te amavit?

3. Considera non dici *Diligit*, sed *Dilexit*. Quia Amor DEI erga hominem non habuit principium, sed ab æterno extitit. Solus effectus amoris principium habuit. Ceterum non ignoras, quamdiu sit, ex quo Dominus te amat. Ex quo scilicet se ipsum amat, Porro sicut hic amor initium non habuit, sic nec ex parte suâ finem habebit per omnem æternitatem. *Misericordie Domini ab æterno, & usque in æternum semper timentes eum.* Imò eò usque porrigitur hujus constantia amoris, ut, quando etiam culpâ nostrâ vinculum rumpitur ejus amicitia, quæ inter nos & ipsum intercedit, ille semper firmissimus persistat infinitâ suâ charitate desiderando, ut illam denuo reparemus. *Nunquam excidit.* 1. Cor. 13. Omni momento promptus est, ut nos denuo in gratiam admittat, quas rebus nostris indigeat. Sufficit petere veniam, mox obliviscitur injuriarum, quas fecimus. *Fornicata es quæ amatoribus multis, tamen revertetur ad me, & ego suscipiam te.* Est am-

Domini in se perfectissimus. Non periculum, ne aliquando finiret, quia idem ipse est, qui principium ruit. Est Amor DEO infusus. *Dilexit.* Igitur *diligit*, igitur *dilexit*, quantum in se est, nunquam deficiet. *Ego DEVS, & non moror.* Et ecce! quomodo hæc voces *Dilexit*, alteram aperiant mentem, quam agnovit Apostolus in Amore Domini, quæ est *Longitudo*. An eadem est mensura amoris tui, qui non potest vel uno die eum amare, qui te totâ ternitate dilexit?

4. Considera, quòd Dominus non solum *dilexit mundum*, verum *se dilexit, ut Filium suum unigenitum daret*. Nota in illo sic vehementiam amoris quæ Dominum rapuit ad excessum deò stupendum. *Quis ille fuit?* deorum excellentia. Aut forte pariter tibi videtur, quòd *Filium suum unigenitum daret?* *Filium*, non subditum, non servum, non hominem, qualis es, imò nec Angelum, Archangelum, aut Seraphinum, sed *Filium*, & *Filium suum*, hoc est, Filium non ab aliis acceptum, quales sunt illi filii, quos nunquam ajunt homines se donare DEO, sed verius reddunt, *Filium*, et aliis titulis *suum*. Ne dicam, quòd inter homines alia est Patrum, alia Filiorum substantia. Si Abraham dedit Filium, qui esset suus, non ideo dedit Filium, qui esset ipse. At in DEO fieri aliter non potuit. Debebat necessariò dare filium, qui esset ipse, si filium dare vellet non adoptivum, sed

naturalem, qui esset suus, *filium suum*: quia filius Divinus non est à Patre diversus quoad naturam, sed quoad personam tantum. Et tamen iste filius fuit unigenitus, *Unigenitum*. Si de pluribus, quos haberet, dedisset unum, etiam majorem, non fuisset adeo mirandum. At dare Unigenitum, hoc est, quod capi nequit. Facile credi potest, cum dederit maximum, quod dari possit, non negasse, quod est minus. Imò dando Christum, quid non dedit, quod dari nobis possit? *Qui etiam proprio filio suo non pepercit, sed pro nobis omnibus tradidit illum, quomodo non etiam cum illo omnia nobis donavit?* Rom. 3. Donavit, quidquid respectu nostri est ordinis superioris, ad fruendum, uti sunt Divinae Personae. Donavit, quidquid est ordinis quasi aequalis, ad convivendum, uti sunt Angelicae Hierarchiae. Donavit, quidquid est ordinis inferioris, ad utendum, uti sunt res ceterae create, quarum dispositio pendet à Christo illarum Domino. Quis igitur non videt illum omnia donasse, cum Christum nobis tradidit? Jara tempus illud advenit, in quo *Nihil deest timentibus eum*. Et ecce! ut in his vocibus *Filium suum unigenitum*, includitur tertia mensura, quam agnovit Apostolus in Amore Divino, quae fuit *Sublimitas*. An ista quoque mensura est amoris tui, dum adeo parum elevatis? Non potes illi vel minimum dare satisfactionis vilissimae, qui tibi tantum exhibuit favoris. *In sublime erigere, & esto gloriosus*. Job. 49. 5.

5. Considera postremum vocabulum *daret*, quo demonstratur, quousque se demiserit hic amor, nempe ut daret hunc Unigenitum. Non ait, ut donaret, sed ut *daret*. Gemma summi pretij donari potest etiam vilissimae personae, quin ideo vilescat: At dari non potest, quin vilescat, pro te nihili, dari pro pomo, dari pro panis frustulo. Et tamen DEUS cur dedit proprium filium? ut hominem haberet. *Ut servum redimeres, filium tradidisti*. Si dedisset, ut gloriosus inter homines regnaret, ut tributa acciperet, ut de hostibus triumpharet; abunde fuisset. At dedisse, ut pro salute hominum in Cruce moreretur, O rem stupendam! nonne hoc est deprimere filium, ut exalter servum, quasi supra conditionem filij? Ita profectò, ut nos essemus capaces Naturae Divinae, istam demisit ad vilitatem Humanam. Hinc est, ut, quoties in scripturis sit mentio de dando Christo, non usurperet vox Doni, sicut cum de Spiritu sancto sermo est, sed quasi contractus, & permutationis reciprocae. *Redemptionem misit populo suo. Pro nobis tradidit. Pro nobis tradetur. Venit, ut daret animam suam redemptionem pro multis*. Qui videtur demissionis ultimus terminus, ad quem pertingere possit DEUS tam bonus omnia donare reliqua filio excepto: de hoc autem protestari, quòd det, quasi ad lucrum faciendum. *Expediat, ut unus moriatur homo pro populo*. Et ecce! ut denique hac postrema voce *daret* nobis indicatur quarta dimensio

mensio

mensio, quam pariter agnovit Apostolus in Amore Domini scilicet *Profundum*. An hæc mensura etiam reperitur in tuo, dum ad eum superbis, etiam postquam vidisti ista humilitatis in tuo Domino portenta?

6. Considera pro ultimo admirabilitatis complemento, omnem hunc amorem, qui ad eum omnem modum supergressus est, in DEO tamen summe rationabilem fuisse. Sed quare? quia omnino Amor DEI est. *DEVS dilexit*. Est super omnem rationem, super omnem legem, & est amor, qui equidem fundamentum habet, sed non nisi in bonitate infinita. *Diligam eos spontaneè*. Os. 14. Aliud responderi nequit, quod saltem plenè satisfaciat. Unde dicitur nos non posse comprehendendo assequi, qualis sit, sed sequi tantum. *Sequor autem, si quomodo comprehendam*. Phil. 3. Soli sancti comprehendunt, qui illum jam in cælo clarè cognoscunt. Et

ideo fideles hortabatur Apostolus se disponere, ut etiam ipsi possent quando fieri participes tam beatitudinis. *Ut possitis comprehendere cum omnibus sanctis, quæ sit latitudo, & altitudo, & sublimitas, & profunditas*. Eph. 3.

Ceterum donec velut nocturno gamur circa terram, quomodo serpenmur tam luculenta vestigia, quæ sunt Divini Solis? *Forfitan vestigia DEI comprehendes*, dicebat Job, *usque ad perfectum Omnipotentem conperies? Excelsior cælo est, & quid tibi? profundior inferno, & unde cognoscet? longior terræ mensura ejus, & latior mari*. c. 11. 7. Quæ sunt hæc ipsa quatuor dimensiones à nobis conceptæ in Amore Divino juxta lumen nobis subministratum è grandibus Christi verbis? *Sic DEVS dilexit mundum, ut filium suum unigenitum daret*. Quæ per omnem vitam non sicut gustu perpetuo licebit meditari.

XXVI.

Terra sepe venientem super se bibens imbrem, & germinans herbam opportunam his, à quibus colitur, accipit benedictionem à DEO: proferens autem spinas ac tribulos reproba est, & maledictio proxima, cujus consumatio in combustionem. Hebr. 6. 7.

Considera terribilem differentiam, quæ inter Terram & Terram intercedit. Utraque accipit easdem de cælo gratias, sed non eodem modo utraque respondet, & sic una est benedicta, altera reproba. Idem est inter duas animas discrimen, quibus cum

æqualia de Cælo beneficia præstentur, inæqualiter tamen beneficijs respondent. Age, examina paulisper, utrum in te reperias signa illius, quæ est benedicta, an alterius, quæ est reproba. Non enim media inventur.